

PH - I - 26.7.07
II - VI - 11.1.06
7.6.067



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

34 C 51/2004 - 84

Městský soud v Praze rozhod soudcem JUDr. Martinem Valehrachem v právní věci žalobců: a) Ing. F. Č., bytem, SR, b) Ing. P. B., bytem, SR, c) Ing. M. K., bytem, SR, d) J. L., bytem, SR, e) S. D., bytem, SR, všichni zastoupení advokátem: JUDr. Karel Čermák, jr., Ph.D., AK Národní 32, Praha 1, proti žalované: M. J., bytem - , zast. advokátem: JUDr. Tomáš Mácha, AK Blanická 25, Praha 2, **o ochranu osobnosti,**

t a k t o :

I. Řízení se **z a s t a v u j e** v části, pokud se žalobci domáhali přiznání nemajetkové újmy v penězích s 2% úrokem z prodlení od podání žaloby do zaplacení.

II. Žaloba, aby žalovaná byla uznána povinnou na své náklady uveřejnit na internetových stránkách a formou inzerátu o velikosti 1/8 stránky také v deníku, v deníku, v deníku a v deníku omluvu v tomto znění: „Skutečnost, že film byl natočen podle skutečné události – vyšetřování vraždy slovenské studentky L. C. z roku se nezakládá na pravdě. Za tuto vraždu bylo v roce rozsudkem Krajského soudu v Bratislavě ze dne odsouzeno sedm slovenských občanů, avšak Nejvyšší soud ČSFR na základě stížnosti pro porušení zákona, podané generálním prokurátorem ČSFR, svým rozsudkem ze dne odsuzující rozsudek, z důvodu několika desítek vážných pochybení v dokazování a v následném

hodnocení provedených důkazů zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Obnovené řízení dosud nebylo pravomocně skončeno a obvinění tvrdí, že jsou nevinní. Za své výroky, za porušení zásady presumpce neviny a za neoprávněné zásahy do práv na ochranu osobností původně odsouzených slovenských občanů se autorka scénáře filmu, paní M. [REDAKCE] Z. [REDAKCE], omlouvá., se **z a m í t á**.

III. Žaloba, aby žalovaná byla uznána povinnou zaplatit jako přiměřené zadostiučinění na náhradě nemajetkové újmy částku 1,000.000 Kč, z toho každému ze žalobců 200.000,- Kč, se **z a m í t á**.

IV. Žaloba, aby žalovaná byla uznána povinnou zdržet se výroků, nebo prohlášení, ve kterých by žalobce označila za vrahy, odsouzené vrahy, pachatele trestného činu vraždy a trestného činu znásilnění, nebo kterými by spojovala nebo dávala do souvislosti osoby žalobců a film [REDAKCE] nebo osoby žalobců a smrt L. [REDAKCE] C. [REDAKCE], se **z a m í t á**.

V. Žaloba, aby žalovaná byla uznána povinnou na své náklady zajistit odstranění tiskové zprávy [REDAKCE] z internetové stránky [REDAKCE], se **z a m í t á**.

VI. Každý z žalobců je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení na účet JUDr. Tomáše Máchy částku po 2.590,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobci podali žalobu na ochranu osobnosti s odůvodněním, že žalobci byli rozsudkem Krajského soudu v Bratislavě ze dne 22. 9. 1982 sp. zn. 1 T 6/82 odsouzeni pro trestný čin vraždy dle § 219 tehdy platného trestního zákona, trestný čin znásilnění dle § 214 odst. 1 tr. zák., když rozsudek byl následně zrušen rozsudkem NS ČSFR ze dne 19.10. 1990 pod sp. zn. 2 Tzf 5/90, který přikázal KS Bratislava, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. V obnoveném řízení KS Bratislava rozsudkem z 20. 1. 2004 soud uznal žalobce vinnými, ti však podali odvolání a tvrdí, že jsou nevinní. Trestní stíhání dosud nebylo ukončeno pravomocným rozsudkem. V roce 2003 se žalobci měli dozvědět, že žalovaná v médiích propaguje film s názvem [REDAKCE], který produkovala společnost DIAMANT FILM PRAHA, s.r.o. ve spolupráci s Českou televizí, jejímž režisérem je F.A.B. [REDAKCE]. Žalovaná je autorkou scénáře. Žalobci považují za protiprávní zásah do osobnostních práv, konkrétně do práva na presumpci neviny informaci o tom, že žalovaná je přesvědčena, že ti, kdo byli ve vězení skutečně vraždili, že tu skládačku považuje za nepochybnou, že věří, že

pachatelé nedosáhnou osvobození a že ten film bude satisfakcí, když výše uvedené informace byly publikovány redaktorem K. [redacted] a žalovanou v relaci [redacted] z [redacted] za další zásah do osobnostních práv ze strany žalované považují žalobci obsah internetových stránek [redacted], s tiskovou zprávou [redacted] „[redacted] M. [redacted] Z. [redacted]“, [redacted] které jsou nadále prezentovány na internetových stránkách [redacted], kde byly publikovány názory žalované na událost z roku [redacted], průběh trestního stíhání, okolnosti vzniku scénáře, když žalobci opětovně mají zato, že tam byly publikovány nepravdivé informace, týkající se jejich trestní kauzy a nepravdivé tvrzení o tom, že film byl natočen podle skutečné události vyšetřování vraždy z roku [redacted]. Dále žalobci mají za to, že došlo k protiprávnímu zásahu do jejich osobnostních práv informacemi, které byly publikovány v [redacted] [redacted], [redacted], deníku [redacted], časopisu [redacted] kde je opětovně publikováno, že žalovaná je přesvědčena, že ti, kteří byli označeni za pachatele, jimi opravdu jsou, že zjištěná procesní pochybení neznamenají, že obvinění nejsou vinni, že dle obžalovaných je pro ně viníkem dívka, která byla obětí činu, že si žalobci měli odsedět celý trest, že film je pro oběť satisfakcí, že je 100 % přesvědčena o vině obžalovaných. Žalobci mají za to, že činností žalované došlo k protiprávnímu zásahu do práva žalobců na dobré jméno a čest, na presumpci neviny, protože okamžikem právní moci zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu ČSFR je na ně nutno hledět jako na nevinné. Žalobci byli přesvědčeni, že jednání žalované negativním způsobem ovlivnilo rozhodnutí Krajského soudu v Bratislavě, který je opětovně roku 2004 uznal vinnými. Žalovaní mají za to, že došlo k zvlášť závažnému zásahu do osobnostních práv, a to v takové míře, že nepostačuje přiznání morální satisfakce a je na místě přiznat nemajetkovou újmu v penězích, za přiměřenou satisfakci žalobci považují publikaci omluvy na internetových stránkách a v denících, kde informace pocházející od žalované byly publikovány, a za přiměřené též považují nemajetkovou újmu v penězích ve výši po 200.000,- Kč. Žalobci mají zato, že žalobkyně může v budoucnosti pokračovat v zásazích do osobnostních práv žalobců, a proto požadovali zdržení se sporných výroků.

Žalovaná navrhovala, aby žaloba byla zamítnuta s odůvodněním, že nezpochybňuje žalobci popsaný průběh trestního stíhání, potvrzuje, že je autorkou scénáře k filmu [redacted], potvrzuje též, že vystoupila v pořadu slovenské televize Markíza, který byl odvysílán [redacted], nejednalo se však o přímý přenos, relace byla předtočena, pořad sestříhán, to, co bylo odvysíláno, nebylo žalovanou autorizováno. Žalovaná vytvořila scénář původně pro divadelní hru, posléze pro film, na základě materiálů, které studovala, si vytvořila vlastní názor, který vycházel i ze studia trestního spisu ve stavu po pravomocném odsouzení. V době, kdy vznikl scénář k filmu [redacted], nebyla seznámena se skutečností, že rozsudek nad žalobci byl zrušen. Pokud byly publikovány v denících a časopisech určité informace přikládáné žalované, nejednalo se o citaci, ani autorizovaný přesný přepis jakéhokoliv vyjádření žalované. Pokud žalovaná uváděla určité své názory, jedná se o její vnitřní přesvědčení, na které má každý právo. Toto přesvědčení nabyla po studiu materiálů, které měla k dispozici od orgánů činných v trestním řízení. Scénář k filmu [redacted], není totožný s obsahem vyšetřovacího spisu a rozsudku, scénář je pouze příběhem inspirovan, jedná se o uměleckou licenci, jedná se o jiné místo, osoby, čas i děj. Pachatelé z filmu nejsou totožní se žalobci. Žalovaná je přesvědčena, že pokud KS v Bratislavě v roce 2004 uznal žalobce opětovně vinnými, nečinil tak ovlivněn pořady s tvůrci filmu [redacted], protože soudy v SR jsou stejně jako v České republice nezávislé, a rozhodují jen na základě důkazů předložených, jak obžalobou, tak obhajobou. Soud

zjištění skutečného stavu věci a bylo uloženo hodnotit důkazy, založené na pečlivém uvážení všech okolností případu, při respektování práva obviněných práva na obhajobu, a ostatních principů trestního řízení, když teprve po odstranění neúplnosti dosavadních skutkových zjištění bude možno posoudit vinu obviněných. V rozsudku NS ČSFR byl popsán skutek, kterým byly obžalovaní uznáni vinnými, z provedených důkazů vyplývá, že tr. činu vůči poškozené L. C. se mělo dopustit celkem 7 osob, k činu mělo dojít na Slovensku v a následně v a to v . Film se odehrává v Praze, počet a jména pachatelů jsou jiná, stejně tak i jméno poškozené, děj je položen do Prahy a okolí. Výsledkem žalované bylo zjištěno, že pokud byly publikovány určité informace v Markýze a v tisku, nebyly tyto informace autorizovány. Materiál v Markýze byl sestřihán, tiskovinám, ve kterých byly publikovány informace údajně pocházející od žalované, žalovaná neposkytla rozhovory neautorizovala tam publikované informace. Žalované byl poskytnut trestní spis ve stavu po vyhlášení původního odsuzujícího rozsudku, po jeho prostudování dospěla žalovaná k přesvědčení, že obžalovaní spáchali čin, za který byli v roce 1982 uznáni vinnými. Své přesvědčení o tom, že čin spáchali nabyla po studiu materiálů, jak již uváděla, původně chtěla psát scénář jako divadelní hru, kde se mělo psát o 5 pachatelích. Divadelní hra měla být realizována pro činohru Národního divadla. Vzhledem k personálním změnám se činohra nerealizovala. Následně námět použila v soutěži pro nejlepší televizní detektivku, kde však zredukovala počet pachatelů z 5 na 3. Dle jejího názoru je příběh zcela jiný, na jiném místě, jiném čase. Není pravdou, že by žalovaná vyvolala jakoukoliv mediální kampaň a proti žalovaným, že by ovlivnila svoji činností rozhodování Krajského soudu v Bratislavě, když znovu rozhodoval o vině žalobců. Pokud žalovaná v rozhovoru s panem K. z televize Markíza uvedla, že žalobci byli amnestováni, byla o tom přesvědčena, že k tomu došlo tzv. Havlovou amnestií, výrok o tom, že žalobkyně je přesvědčena o vině, předcházet době, kdy byla informována o tom, že odsuzující rozsudek byl zrušen. Pokud se žalobci cítí být dotčeni zprávou , která byla a je publikována na internetových stránkách, vypracovala žalovaná tuto zprávu na žádost ČT J. pro účely jednání před Radou ČT. Sama žalovaná neví, jak se na internet zpráva dostala, sama na něj přístup nemá. Poté, co žalobkyně dostala žalobu, byla na tom velice psychicky špatně, žalobu nečetla, vše nechávala na svém právníkovi. Materiál publikovaný na internetu na stránkách ČT jako je prakticky totožný s materiálem, který je podepsán žalovanou a který je uvozen slovy „K vyjádření pro Radu ČT“. Výsledkem svědka P. bylo zjištěno, že jeho firma DIAMANT Praha, byla producentem filmu že text byl na internetových stránkách filmu , nyní na stránkách České televize. Film byl natočen na základě scénáře žalované, film byl volně točen na motivy daného případu, opakovaně bylo vysvětlováno, zástupci žalobců, že film nechce ovlivňovat probíhající trestní stíhání, při tiskových konferencích bylo opakovaně odmítáno dávat film do souvislosti s trestní kauzou žalobců. Podle svědka zpráva byla publikována na internetu s vědomím žalované. Není možné, aby se cokoli na stránkách ČT či filmu objevilo bez vědomí provozovatele domény. Výsledkem svědka H. K. autora šoty pro TV Markíza bylo zjištěno, že šota o filmu má zhruba minutu a půl, musí docházet k sestřihávání materiálů, přesto má zato, že to, co bylo publikováno v rozhovoru se žalovanou nebylo zkresleno, odkázal na přepis přípravného materiálu. Pokud on sám při záběru na herečku uvedl, že je to L. C., jednalo se o jeho slova, které uvedl proto, že film byl točen na dané motivy. Neřekl to však nikdo ze štábu. Zprávu svědek neznal. Pokud v relaci v Markýze byla použita formulace, že

žalobci byli amnestováni, odvolali se, považuje to za své profesní pochybení, sám se danou kauzou nezabýval, vycházel z informací kolegyně.

Z provedených důkazů, novinových článků vyplývá, že film byl natočen volně na motivy daného případu, liší se však počtem pachatelů, okolnostmi, místem i časem činu. Film a trestní kauza, tak jak je popsána v trestním rozsudku, se shoduje pouze v tom, že mělo dojít k znásilnění mladé ženy, následně k jejímu utopení. V materiálech, které byly publikovány je údajně žalovanou uváděno, že je přesvědčena o vině obžalovaných, nikde neuváděla, že by byli uznáni vinnými trestným činem vraždy, nebo znásilnění. Žalovaná uváděla svůj názor opřený o studium trestního spisu v době po prvním odsuzujícím rozsudku, nikde v publikovaných materiálech nebylo uvedeno, že by žalovaná napsala scénář přesně podle příběhu žalobců a L. C. Vždy hovoří pouze o svém přesvědčení. Pokud slovenská soudkyně vyjadřovala svůj názor na připravovaný film a žalobci z toho dovozují možnost ovlivnění následného rozsudku z roku 2004, soud konstatuje, že není možné, aby se soudce, nebo soud nechal ovlivnit čímkoliv, co nevyplývá z právní úpravy a provedených důkazů. Ze žádného důkazu nevyplývá, že by po podání žaloby žalovaná publikovala informace, které žalobci činí předmětem sporu. Z některých provedených důkazů soud nečiní žádná zjištění, pro nepodstatnost pro spor.

Podle ust. § 11 obč.zák fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí svého jména a projevů osobní povahy.

Podle ust. § 13 odst. 1 a 2 obč. zák. fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů, aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění.

Pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odst. 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby, nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích.

Soud zhodnotil provedené důkazy, každý zvlášť a všechny ve vzájemné souvislosti s ohledem na výše uvedené hmotně právní ustanovení a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána po právu, protože provedené důkazy neosvědčily tvrzení žalobců, že by žalovaná tvrdila, že film byl natočen podle skutečné události, ale byly publikovány informace, že film byl natočen na motivy této události. Naopak bylo prokázáno, že tak, jak je věc popisována v trestním rozsudku a jak byla natočen, je odlišná doba, počet osob, jména osob i místo. Žalovaná v jí publikovaných materiálech nezabývala takovými konkréty, jako jakým rozsudkem byli žalobci odsouzeni, kolik jich bylo, jakým rozsudkem byl původní rozsudek zrušen. Publikované výroky žalované nebyly porušením zásady presumpce neviny, protože žalovaná netvrdila, že by žalobci dopustili trestného činu, pouze využila svého práva na názor opřený o studium trestních spisů, hovořila pouze o svém přesvědčení o tom že se činů dopustili, tak jak zněla obžaloba, nikdy však nehovořila o konkrétních osobách. Scénář k filmu byl autorským dílem, který nemohl zasáhnout do osobnostních práv konkrétních osob, ani sám film neřeší problém viny, nebo trestu. Pokud žalovaná měla být uznána povinnou publikovat omluvy v denících, a, žalovaná v těchto tiskovinách žádný článek nepublikovala,

jednalo se o redakční články, za které žalovaná nenese odpovědnost. Nebylo prokázáno, že by tam publikované informace byly autentickou citací žalované. Pokud se žalovaní cítili být dotčeni publikací tiskové zprávy [redacted], na internetových stránkách k filmu [redacted], resp. České televize, soud považuje za prokázané výpovědi žalované a jí psaným materiálem „K vyjádření pro Radu ČT“, že materiál, který byl následně publikován jako [redacted] nebyl materiálem, který žalovaná chtěla zveřejnit na internetových stránkách, byl jejím vyjádřením pro jednání u Rady ČT. Soud uvěřil žalované, že nebyl určen pro publikaci. Tento materiál ani nemá formu tiskové zprávy, za jeho publikaci odpovídá provozovatel příslušného serveru. Pokud žalovaná měla být uznána povinnou zdržet se výroků, nebo prohlášení, o kterých bylo rozhodnuto pod body III. rozsudku, žalobci netvrdili, a ani nebylo prokázáno, že by sporné informace publikovala žalovaná po podání žaloby, již z chování žalované samotné ani nevyplývá, že by bylo takové nebezpečí hrozilo. Pokud žalovaná má být uznána povinnou odstranit [redacted] z internetových stránek České televize, soud, jak již uvedl výše, považuje za prokázané, že žalovaná ho na internetové stránky neumístila, není provozovatelem daných internetových stránek, proto ani nemá možnost jakkoliv dosáhnout odstranění této zprávy z internetu. V této pasáži se jedná o nedostatek pasivní legitimace.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal, že by žalovaná protiprávním způsobem zasáhla do osobnostních práv žalobců chráněných ust. § 11 obč. zák. nezbylo soudu, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout, a to jak v části týkající se morální satisfakce, tak, pokud požadovali žalobci přiznání nem. újmy v penězích, protože nejen že nebyl prokázán protiprávní zásah do osobnostních práv, ale i pokud by se dovodilo, že se jedná o protiprávní zásah ze strany žalované, nebyly prokázány žádné takové dopady, které by odůvodnily přiznání nemajetkové újmy v penězích, jak jsou uvedeny v § 13 odst. 2 obč. zák.

Výrok o náhradě nákladů řízení je v souladu s ust. § 142 odst. 1 ve spojení s § 149 odst. 1 o.s.ř. Soud přiznal žalované náhradu nákladů řízení, které byly spojeny s účelným hájením práva, jedná se o paušální náhradu nákladů za řízení před soudem jednoho stupně při žalobě o ochranu osobnosti s nárokem na přiznání nemajetkové újmy v penězích ve výši 12.500,- Kč, § 6 písm. a) vyhlášky MS ČR č. 484/2000 Sb., a dále byly přiznány 3 paušální náhrady nákladů – 3x 75,- Kč dle § 13 vyhlášky MS ČR 177/1996 Sb.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15ti dnů od doručení písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného ve trojím vyhotovení.

V Praze dne 2. června 2005

[redacted]
JUDr. Martin **V a l e h r a c h**
s o u d c e
[redacted]